El taller de joguines trencades

Al final del carrer dels Til·lers hi havia un taller amb un rètol petit: «Arreglem gairebé tot.»

La senyora Mei hi reparava rellotges, paraigües i joguines. Un dilluns li van portar tres casos difícils: una nina sense un braç, un tren amb una roda trencada i un ós de peluix amb una gran esquinçada a la panxa.

—Demà tornareu a ser com abans —va dir la senyora Mei.

Però aquella nit, quan el taller va quedar buit, les joguines van començar a parlar.

—Jo no recordo com era abans —va dir la nina—. Em falta el braç des que em van trobar en una mudança.

—La meva roda ja s'havia trencat tres vegades —va explicar el tren—. Si me'n posen una d'igual, es tornarà a trencar.

L'ós va mirar la seva panxa oberta.

—Jo no vull amagar aquesta marca. Me la vaig fer salvant-me de les dents d'un gos.

L'endemà, la senyora Mei va buscar peces idèntiques. No en va trobar cap.

—Em sap greu —va sospirar.

L'Amina, la seva neta, que passava la tarda al taller, va escoltar les joguines en silenci. Després va obrir la capsa de materials estranys.

A la nina li va construir un braç flexible amb una cinta vermella i una mà de fusta. Ara podia abraçar coses de mides diferents.

Al tren li va posar una roda feta amb un botó gran. Era més lenta que les altres, però li permetia girar en espais molt petits.

A l'ós li va cosir la panxa amb fil daurat, deixant la cicatriu ben visible com un llamp.

—No han quedat com abans —va dir la senyora Mei.

Les joguines van provar els seus cossos nous.

La nina va agafar una pilota i un llapis alhora. El tren va fer una corba perfecta al voltant d'una tassa. L'ós va lluir la seva cicatriu davant del mirall.

—Han quedat preparades per continuar —va respondre l'Amina.

La senyora Mei va canviar el rètol del taller. A partir d'aquell dia hi deia:

«No fem les coses com noves. Les ajudem a tenir una vida nova.»

I sota el rètol hi havia dibuixats un botó, una cinta vermella i un llamp daurat.